

Úgy tűnik, annak a szubjektumnak, akihez ez a hang tartozik, „furcsának és esetlegesnek” tűnik az elvontság, aki külső, idegen és ezért szabad is marad mindezen teoretikus erőfeszítések közepette, akit nem érint „az egész metafizikai hókuszpókusz”.

Az immanenciához lényegéből következően soha nem jutó transzcenzus fenntartásáról és működtetéséről van itt szó, egyúttal stílusról. A formaadás lehetőségéről, művészetéről. Ennek azonban két lehetőségét, formáját írja le Psyché. Nem von el az allegorikus forma-teremtés értékéből semmit, pusztán szembehelyezkedik vele. Az allegorézisből kiépülő versvilág a fikció egészét tekintve azonban esztétikailag ugyanúgy valorizált.

Azaz abstractumokból is lehet költészetet teremteni, csak ebben az esetben az elvontság válik költői erővé.

BOKSZMÉRKŐZES (1976)